

Není to tak dobré, jako když Luke Skywalker vrací úder Impériu tím, že vyhodí do luftu Hvězdu smrti, jasně, ale co chcete, všichni musíme někde začít!

Prohlížím si v zrcadle vlasy. Tuhé, pevné, zrzavé. I táta byl zrzek, když byl mladší a než začal šedivět. Tvrdí, že nějakých změn si začal všimát tak v patnácti nebo v šestnácti. Takže jdu v jeho stopách a zbývají mi už jenom rok dva zrzavosti, víc z toho nekouká.

Líbí se mi představa, že budu mít sem tam stříbrný vlas, ne všechny jako táta, jenom pár. A rozložených – nechci mít světlý flek na hlavě jako skunk! Jsem na svůj věk docela velký, vyšší než většina kamarádů, a urostlý. Nevypadám starší, ale kdybych měl pár šedivých vlasů, možná bych se ve špatném osvětlení už mohl vydávat za dospělého – a procat se na pár filmů přístupných až od osmnácti!

Dveře se otevrou. Je to Gret – a nesměle se usmívá. Z rozsudku jsem si odkroutil už devatenáct dnů. Nenávisti ke Groteskní Greteldě mám plnou hlavu. Kohokoli bych viděl radši.

„Vypadni!“

„Přišla jsem se usmířit.“

„Pozdě,“ zavrčím zle. „Už mi zbejvá jenom jedenáct dnů. Radši si to odsedím, než abych ti lez do...“ Zarazím se. V ruce má umělohmotný sáček. Je v něm něco bílého. „Co to je?“ ptám se podezřívavě.

„Dárek, abych ti vynahradila to domácí vězení.“ Položí mi sáček na postel. Vykoukne z okna. Závěsy jsou roztažené. Na římsu dopadá světlo měsíce ve třetí čtvrti. Na okně stojí nějaké šachové figurky z mojí minulé partie. Gret se zachvěje, pak se odvrátí.

„Máma a táta vzkazují, že můžeš jít ven, trest je u konce. Rozhodli se ukončit ho dřív.“

A odejde.

Zmateně rozervu plast. Uvnitř je kompletní dres Tottenham Hotspur, tričko, šortky i ponožky. Žasnu. Super Spurs jsou můj mančaft, fandím jim odjakživa. Máma mi jejich nejnovější soupravu kupovala na začátku každé sezóny, dokud jsem se nedostal do puberty a nezačal růst jako divý. Že prý mi další kupovat nebude, dokud nepřestanu růst – z toho posledního jsem totiž vyrostl za jediný měsíc.

Gret za to musela dát majlant, je to totiž nová souprava, ne zlevněná z minulé sezóny. Je to poprvé, co mi kdy dala dárek, když nepočítám Vánoce a narozeniny. A máma s tátou mi domácí vězení nikdy dřív nezkrátili – berou to velice přísně, když nám dají nějaký trest, musíme si ho odkroutit.

Co se to sakra děje?

Tři dny po mém předčasném propuštění. Kdybych říkal, že se dějí divné věci, dopustil bych se nejhorsího podhodnocení situace za deset let. Panuje u nás přesně taková atmosféra jako tehdy, když umřela babička. Máma s tátou chodí jako roboti a skoro nemluví. Gret sklíčeně posedává u sebe nebo v kuchyni, cpe se sladkostmi a nonstop hraje šachy. Je jako závislák. Je to bizarní.

Rád bych se jich na to zeptal, ale jak? „Mami, tati, nezmocnili se vašich těl náhodou mimozemšťani? Nebo snad někdo umřel a vy se mi to bojíte říct? Nebo jste všichni přestoupili do církve permanentní zbědovanosti?“

Ale žerty stranou, vážně mě to děsí. Mají nějaké tajemství, je to něco zlého a mně to nechtějí říct. Proč? Týká se to snad mě?

Vědí něco, co já nevím? Třeba... například...

(Tak do toho, kuráž a řekni to!)

Například že umřu já?

Blbost? Přeháním? Moc se domýšlím? Snad. Ale zkrátili mi trest. Gret mi přinesla dárek. A pořád vypadají, jako by se měli v tu chvíli rozbřechet.

Grubbsi Grady, že bys to měl spočítaný? Že bys o prázdninách chytil nějakou vražednou chorobu? Že bys měl od narození nějakou mozkovou poruchu? Že by tě žraly rakovinné buňky?

Jak jinak si to mám vysvětlit?

„Potěš mě svými ctěnými názory na balet.“

Dívám se na sestřihy z fotbalu. Jsme u televize sami s tátou. Když uslyším tu divnou otázku, co přiletěla tak zčistajasna, nakloním hlavu a pak pokrčím rameny. „Hovadina,“ odfrknu si.

„Takže si nemyslíš, že to je nesmírně překrásný umělecký žánr? A nikdy sis nepřál ho naživo shlédnout? Zaplavat si v Labutím jezeře nebo se dojmout s Louskáčkem?“

Potlačím zasmání. „Co to je, taháš mě za fusekli?“

Táta se usměje. „Jen jsem se chtěl ujistit. Dostal jsem skvělou nabídku lístků na zítřejší představení. Koupil jsem tři, protože jsem tušil, že tvoje reakce bude pramálo nadšená, ale pokud by ses chtěl svézt, nejspíš bych ještě jeden sehnal.“

„Ani náhodou!“

„Jen abys nelitoval.“ Táta si odkašle. „Hraje se v jiném městě a představení končí dost pozdě. Bude jednodušší, když na noc zůstaneme v hotelu.“

„Znamená to, že budu mít dům sám pro sebe?“ zeptám se nadšeně.

„Až tolik ti štěstí nepřeje,“ pousměje se táta. „Já si myslím, že jsi na to už dost velký, ale Sharon...“ to jako máma, „Sharon to vidí jinak, a ona je šéf. Budeš muset zůstat u tety Kate.“

„Bóže, nudná Káťa, už zas,“ zaskučím. Teta Kate je jen o pár let starší než máma, ale žije, jako by jí bylo devadesát. Má černobílý televizor, který zapíná výhradně na zprávy, a jinak pořád poslouchá rozhlas. „Nemoh bych místo toho spáchat sebevraždu?“ utrousím vtíp.

„Takhle nežertuj!“ vyjede po mně táta až nečekaně zle. Ublíženě se na něj podívám a on se přinutí k chabému úsměvu. „Promiň. Měl jsem dneska moc práce. Takže to dohodnu s Kate.“ Když odchází, zapotáčí se – jako kdyby byl nervózní. Na chvíli jako by všechno bylo normální, prostě jsme se s tátou poštuchovali, a tak jsem na všechny nedávné obavy zapomněl. Jenže teď se mi to všechno naráz vrátilo. Pokud nejsem jednou nohou v márnici, proč ho ten bezvýznamný vtíp tak rozhodil? Protože jsem byl zvědavý a měl jsem strach, připlížil jsem se ke dveřím a špehoval jsem, zatímco táta volal tetě Kate, aby zařídil, že u ní můžu přespat. V jejich hovoru ale nebylo nic podezřelého. Nemluvil o mně, jako bych to měl spočítané. Dokonce zakončil hovor veselým „tě pic“; ten staromódní obrat používá do telefonu často. Už jsem se chystal jít zpátky a dokoukat zbytek fotbalu, když tu jsem uslyšel od schodů, jak Gret něco tiše říká.

„Nechtěl s námi?“

„Ne,“ odpověděl táta taky šeptem.

„Všechno je zařízené?“

„Ano. Přespí u Kate. Bude to jenom na nás třech.“

„Nešlo by počkat na příští měsíc?“

„Nejlepší bude udělat to hned – odkládání by bylo příliš nebezpečné.“